

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Zemaníkovej a členov senátu JUDr. Juraja Semana, JUDr. Margity Fridovej, JUDr. Anny Markovej a JUDr. Beaty Miničovej, v právnej veci žalobcu: **S.k., a.s.**, B., C.X. proti žalovanému v **1. rade: Ing. J.B.**, M.T.X. správca konkurznej podstaty úpadcu: E., s.r.o., B., žalovanému v **2. rade: Ing. Š.H.**, P.X., B. žalovanému v **3. rade: MUDr. D.H.**, P.X., B. žalovaní v 2. rade a v 3. rade zastúpení JUDr. E.H., advokátkou, D.X., B., žalovanému v **4. rade: E., spoločnosť s ručením obmedzeným**, P.X. na dovolanie žalovaného v 2. rade a žalovaného v 3. rade proti rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 2 Obo 389/2005 zo dňa 22. marca 2006, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie **z a m i e t a .**

Účastníkom konania trovy dovolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e :

Krajský súd v Prešove rozsudkom č. k. 5 Cb 169/99-476 zo dňa 8.8.2005 rozhodol tak, že žalovaného v 4. rade zaviazal uhradiť žalobcovi sumu vo výške 2 200 000 Sk, voči žalovaným v 1. rade a v 3. rade návrh zamietol, náhradu trov konania vo vzťahu žalobcu a žalovaného v 1. rade nepriznal, vo vzťahu žalobcu a žalovaného v 4. rade žiadnemu účastníkovi náhradu trov konania nepriznal, žalobcu zaviazal nahradiť žalovaným v 2. rade

a v 3. rade trovy prvostupňového konania vo výške 48 487 Sk a žalobcu zaviazal nahradiť trovy konania na účet Krajského súdu Prešov vo výške 116 Sk.

V dôvodoch rozhodnutia uviedol, že pôvodný žalobca S.s., a.s., B. uplatnil voči žalovanému v 1. rade právo na zaplatenie sumy vo výške 3 656 994,60 Sk s 20,18% úrokom ročne od 15.1.1999 do zaplatenia, vrátane úrokov a poplatkov z dôvodu nesplácaného poskytnutého strednodobého úveru vo výške 2 500 000 Sk, poskytnutého na základe úverovej zmluvy č. X. zo dňa 10.5.1994 a voči žalovaným v 2. a 3. rade z dôvodu zriadeného záložného práva k nehnuteľnostiam vo vlastníctve týchto žalovaných. Citoval návrh na pripustenie zmeny petitu predneseného na pojednávaní, podľa ktorého žalobca žiadal, aby žalovaní v 1. - 3. rade boli zaviazaní zaplatiť žalobcovi sumu 2 200 000 Sk, predstavujúcu istinu, riadne úroky vo výške 344 208,30 Sk za obdobie od 1.6.1996 do 9.5.1997, sadzobníkové poplatky vo výške 700 Sk, úroky z omeškania v skapitalizovanej výške 1 543 469,50Sk za obdobie od 10.5.1997 do 12.5.2000 s tým, že žalobca je oprávnený domáhať sa uspokojenia tejto pohľadávky proti žalovaným v 2. a v 3. rade z výťažku predaja nehnuteľnosti, a to domu č.s. 18 na parcele č. 65 a č. 66, vedených na LV č. X. v k.ú. B., a že žalovaný v 4. rade je povinný zaplatiť žalobcovi z pohľadávky uplatnenej proti žalovaným v 1. a 3. rade sumu 2 200 000 Sk, a že plnením jedného zo žalovaných zaniká v rozsahu plnenia povinnosť ostatných žalovaných. Uviedol, že zmenu petitu pripustil podľa § 95 ods. 1 O.s.p. Vzhľadom na vyhlásenie konkurzu na žalovaného v 4. rade súd pripustil zmenu petitu návrhu tak, že žalovaní 1. rade - 3. rade sú povinní uhradiť uplatnenú sumu. Uviedol, že o odvolaní proti vyššie označenému rozsudku rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudkom č. k. 4 Obo 96/03 uznesením zo dňa 17.3.2004 tak, že v napadnutej časti prvostupňový rozsudok zrušil a vec vrátil na nové konanie. V intenciách uvedených v tomto uznesení prvostupňový súd vykonával ďalšie dokazovanie, z ktorého zistil, že žalovanému v 1. rade bol poskytnutý strednodobý úver na základe úverovej zmluvy č. X. zo dňa 10.5.1994 pri úrokovej sadzbe + 5,50 nad základnú sadzbu ročne, ktorá bola v čase uzavretia zmluvy 14,5%, a že úver mal byť splatený v lehote do 5.5.1997. Citoval dodatok č. 1 k úverovej zmluve, ktorým bolo dohodnuté záložné právo na nehnuteľný majetok žalovaných v 2. rade a 3. rade. Z tejto záložnej zmluvy zistil, že bola uzavretá medzi S.s., a.s., pobočkou v B. a žalovanými v 2. rade a v 3. rade, v ktorej žalovaný v 2. rade vyhlásil, že spoluvlastníkom domu č.s. 18 na parcele č. 65, dvora na parcele č. 65 a záhrady na parcele č. 66, v k.ú. B., ktoré sú evidované na LV.

č. X. čl. IV. zmluvy, z ktorého je zrejmé, že zmluva sa uvádza na zabezpečenie úveru z titulu úverovej zmluvy č. X. zo dňa 10.5.1994. Uviedol, že v zmluve o prevzatí dlhu zo dňa 14.1.1999 (č. listu 26), uzavretej medzi S.s., a.s. a žalovaným v 1. rade, v jej čl. I/1 sa uvádza, že na základe úverovej zmluvy zo dňa 10.5.1994 poskytol veriteľ E, s.r.o. žalovanému v 1. rade úver vo výške 2 500 000 Sk, a že v čl. II. sa uvádza, že dňom podpísania tejto zmluvy preberá podľa § 531 ods. 2 Občianskeho zákonníka dlh vo výške tohto úveru nový dlžník, t.j. žalovaný v 4. rade. V novom konaní sa zaoberal základnou otázkou tvrdenia žalovaných v 2. rade a v 3. rade, aby preukázali, že zmluvu o prevzatí dlhu, uzavretú medzi žalovaným v 1. rade a žalovaným v 4. rade zo dňa 12.1.1999, nemohli bez ich viny predložiť v konaní pred prvostupňovým súdom. Konštatoval, že žalovaný v 2. rade bol v čase jej uzavretia jedným z dvoch spoločníkov a konateľov žalovaného v 1. rade. Ďalej konštatoval, že zmluva o prevzatí dlhu bola uzavretá dňom 12.1.1999 (č.l. 346) medzi žalovaným v 1. rade, zastúpeným Ing. Š., konateľom spoločnosti, ako starým dlžníkom a žalovaným v 4. rade zastúpeným Ing. C., konateľom spoločnosti, ako novým dlžníkom, a to podľa § 531 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Z vykonaného dokazovania zistil, že zmluvu o prevzatí dlhu zo dňa 12.1.1999 žalovaní v 2. a v 3. rade nemohli bez svojej viny predložiť v konaní pred prvostupňovým súdom, a to napriek tomu, že žalovaný v 2. rade bol jedným zo spoločníkov žalovaného v 1. rade, keďže on osobne túto zmluvu neuzatváral. Ako na ďalšie dokazovanie sa zameral, aká bola vôľa zúčastnených strán pri uzatváraní zmluvy o prevzatí dlhu zo dňa 12.1.1999 a zmluvy o prevzatí dlhu zo dňa 14.1.1999, teda či v spojení oboch zmlúv došlo k prevzatí dlhu podľa § 531 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka. Citoval svedecké výpovede a konštatoval, že v súvislosti s výškou uplatneného nároku ani jeden zo žalovaných po čiastočnom späťvzatí výšku nároku nenamietali. Citoval ustanovenia § 397 Obchodného zákonníka, § 151a ods. 1, § 151b ods. 1, 2, § 151f ods. 1, § 531 ods. 1 a § 531 ods. 2, § 531 ods. 3, § 532 Občianskeho zákonníka a § 120 ods. 3 O.s.p. Z vykonaného dokazovania prvostupňový súd dospel k záveru, že obe zmluvy o prevzatí dlhu, t.j. dňa 12.1.1999 a 14.1.1999, podľa obsahu a vzájomnej súvislosti dovoľujú, že nimi bola uzavretá zmluva o prevzatí dlhu podľa § 531 ods. 1 Občianskeho zákonníka, a že na základe ich sa vo vzťahu k žalobcovi dlžníkom z titulu úveru stal výlučne žalovaný v 4. rade, a preto ho súd zaviazal na plnenie žalobcovi. Konštatoval, že obsah záväzku sa prevzatím dlhu nezmenil, ale ustanovenie § 532 Občianskeho zákonníka predpokladá, že zabezpečenie dlhu poskytnuté tretími osobami trvá len vtedy, ak tieto osoby súhlasia so zmenou v osobe dlžníka. V danom prípade žalobca žalovaných v 2. rade a v 3. rade žaloval ako záložných dlžníkov podľa

zmluvy o zriadení záložného práva k nehnuteľnostiam zo dňa 26.5.1994, ale ani žalobca počas konania nepreukázal, že žalovaní v 2. rade a v 3. rade dali súhlas so zmenou v osobe dlžníka. Prvostupňový súd preto konštatoval, že ak takýto súhlas absentuje, zabezpečenie dlhu poskytnuté týmito žalovanými, ako tretími osobami, po uzavretí zmlúv tak už zo zákona netrvá. Z tohto dôvodu, voči žalovaným v 2. rade a v 3. rade žalobu zamietol. Návrh zamietol aj voči žalovanému v 1. rade, nakoľko prevzatím dlhu podľa § 531 ods. 1 Občianskeho zákonníka žalovaný v 1. rade stratil postavenie dlžníka vo vzťahu k žalobcovi, pretože novým dlžníkom sa stal žalovaný v 4. rade. O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 2, § 142 ods. 1 a § 148 ods. 1 O.s.p.

O odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Prešove zo dňa 8.9.2005 č. k. 5 Cb 169/99 rozhodol ako súd odvolací Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudkom č. k. 2 Obo 389/2005 zo dňa 22.3.2006 tak, že rozsudok Krajského súdu v Prešove zo dňa 8.9.2005 č. k. 5 Cb 169/99-476 zmenil tak, že žalovaní v 1., 2., 3. rade sú povinní uhradiť žalobcovi sumu 2 200 000 Sk istiny, úroky vo výške 299 047,80 Sk, pričom žalobca je oprávnený domáhať sa uspokojenia tejto pohľadávky proti žalovaným v 2. a v 3. rade z výťažku predaja nehnuteľností, a to domu č.s. 18 na parcele č. 65 a 66, vedených na LV č. X. k.ú. B. a žalovaný v 4. rade je povinný uhradiť žalobcovi sumu 2 200 000 Sk, pričom plnením jedného zo žalovaných zaniká v rozsahu jeho plnenia povinnosť ostatných žalovaných. Na náhradu trov konania vo vzťahu k žalobcovi zaviazal žalovaných v 1., 2., 3., 4. rade solidárne .

V dôvodoch rozhodnutia uviedol, že aj keď mal prvostupňový súd podklady na spravodlivé rozhodnutie, rozhodol nesprávne, z ktorého dôvodu neboli podmienky pre potvrdenie, ani zrušenie napadnutého rozhodnutia, na základe čoho napadnuté rozhodnutie podľa § 220 O.s.p. zmenil. Názor prvostupňového súdu, podľa ktorého nie je rozhodujúce, že v zmluve zo dňa 14.1.1999 sa uvádza ustanovenie § 531 ods. 2 Občianskeho zákonníka, označil za nesprávny. Konštatoval, že spomenutá zmluva zo dňa 14.1.1999 je práve spresnením, že ide o zmluvu podľa § 531 ods. 2 Občianskeho zákonníka, stručne a jednoznačne, bez akýkoľvek možností spochybňovania jej obsahu, prípadne zisťovania vôle. Konštatoval, že je to zmluva podľa § 531 ods. 2 Občianskeho zákonníka, ktorú uzavrel veriteľ so žalovaným v 4. rade, bez dohody so žalovaným v 1. rade, a preto v súlade s § 531 ods. 2 Občianskeho zákonníka sa žalovaný v 4. rade stal dlžníkom popri dlžníkovi

(žalovanom v 1. rade). Citoval ustanovenie § 531 ods. 2 Občianskeho zákonníka, ktoré ustanovenie výslovne zakotvuje výraz „bez dohody s dlžníkom“, a teda nie je k takému prevzatiu dlhu potrebné vyjadrenie, prípadne súhlas dlžníka (žalovaného v 1. rade). Uviedol, že nakoľko podľa § 532 Občianskeho zákonníka sa obsah záväzku prevzatím dlhu nemení, ale zabezpečenie poskytnuté tretími osobami (v rozhodovanom prípade žalovanými v 2. rade a v 3. rade) trvá len vtedy, ak tieto osoby súhlasili so zmenou v osobe dlžníka, ale že v rozhodnom prípade nešlo o zmenu v osobe dlžníka, ale o dlžníka popri pôvodnom dlžníkovi podľa § 531 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Odvolací súd sa nestotožnil s právnym názorom prvostupňového súdu, že obe zmluvy o prevzatí dlhu boli uzavreté podľa § 531 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Pokiaľ by bolo úmyslom veriteľa súhlasiť so zmluvou zo dňa 12.1.1999, uzavretou podľa § 531 ods. 1 Občianskeho zákonníka medzi žalovaným v 1. rade a žalovaným v 4. rade a jej obsah, ako údajný prejav súhlasu so zmluvou z 12.1.1999, spochybníť tým, že sa v nej výslovne odvoláva na ustanovenie § 531 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Podľa odvolacieho súdu fakt, že zmluva o prevzatí dlhu zo dňa 14.1.1999 bola jednoznačne zmluvou podľa § 531 ods. 2 Občianskeho zákonníka, svedčí aj sama skutočnosť, že pôvodný žalobca S.s., a.s. podala dňa 15.1.1999 žalobu proti žalovaným v 1. a v 3. rade a jej dôvodnosť oprela o úverovú zmluvu zo dňa 10.5.1994 a o zmluvu o zariadení záložného práva k nehnuteľnostiam zo dňa 26.5.1994. Poukázal na to, že žalobu ako splnomocnený zástupca vtedajší riaditeľ Mestskej pobočky B. podpísal Ing. S., ktorý navrhol aj pripustenie v zmysle § 92 ods. 1 O.s.p., aby v konaní na strane žalovaných pristúpil žalovaný v 4. rade E., s.r.o., na základe zmluvy o prevzatí dlhu podľa § 531 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Odvolací súd ďalej citoval ustanovenie § 531 ods. 2 Občianskeho zákonníka a konštatoval, že ide o kumulatívne prevzatie dlhu, pri ktorom nový dlžník preberá dlh iba vedľa pôvodného dlžníka a stane sa tak zmluvou medzi veriteľom a preberateľom bez účasti dlžníka. Nový dlžník je zaviazaný v rovnakom rozsahu, pokiaľ nie je výslovne dohodnuté inak. Veriteľ môže požadovať splnenie od ktoréhokoľvek dlžníka. Splnením, alebo čiastočným splnením jedným z dlžníkov zaniká čiastočne aj záväzok druhého dlžníka, nejde však o ich solidaritu. S poukazom na ustanovenie § 531 ods. 2 Občianskeho zákonníka konštatoval, že zabezpečenie poskytnuté tretím osobám trvá len vtedy, ak tieto osoby súhlasia so zmenou dlžníka. Z citovaného ustanovenia teda podľa odvolacieho súdu jednoznačne vyplýva, že súhlas osôb, ktoré poskytli zabezpečenie pohľadávky na to, aby zabezpečenie pohľadávky trvalo aj po prevzatí dlhu, je potrebný len vtedy, ak by prevzatím dlhu došlo ku zmene dlžníka, čo sa v danom prípade nestalo, lebo žalovaný v 4. rade prevzal dlh popri pôvodnom dlžníkovi,

a teda išlo o kumulatívne prevzatie dlhu. Odvolací súd preto dospel k záveru, že oprávnenosť žalobcovho nároku voči žalovaným v 2. a v 3. rade je daná. O náhrade trov konania rozhodol podľa § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 142 ods. 1 O.s.p.

Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu, s vyznačenou právoplatnosťou 28.4.2006, podali dovolanie žalovaní v 2. a v 3. rade podaním, doručeným súdu 18.5.2006, s odkazom na ustanovenie § 238 ods. 1 O.s.p. a navrhli prvostupňový rozsudok zrušiť a vec vrátiť na nové konanie. S názorom vysloveným v prvostupňovom rozhodnutí, že v prípade zmluvy došlo na strane dlžníka k pristúpeniu nového dlžníka ku dlžníkovi pôvodnému, sa odvolací súd nestotožnil, pričom súhlas záložných dlžníkov na pristúpenie k tomuto dlhu nie je nutný, keďže obsah záväzku sa nemení a rovnako zostáva aj pôvodný dlžník. Podľa žalovaného v 2. rade a v 3. rade bolo jednoznačne preukázané, že vôľou obidvoch účastníkov, ako veriteľa tak aj dlžníka, bolo nahradenie dlžníka novým dlžníkom a nie pristúpenie dlžníka k pôvodnému dlžníkovi. Dovolatelia sú presvedčení, že podľa zmluvy zo dňa 12.1.1999, ktorú podpísal žalovaný v 2. rade, aj žalovaný v 4. rade, jednoznačne ide o prevzatie dlhu novým dlžníkom. I keď jedným z konateľov žalovaného bol žalovaný v 2. rade, keďže konali samostatne, a teda keď jeden konateľ o konaní druhého konateľa nebol informovaný, tak ani žalovaný v 2. rade nemohol vedieť o podpísaní zmluvy. Z doposiaľ vykonaného dokazovania podľa dovolateľov je jednoznačné, že v čase rozhodovania prvostupňovým súdom žalovaný v 2. rade takúto zmluvu k dispozícii nemal, pretože o jej uzavretí nevedel. Tento fakt vyplýva podľa žalovaného v 2. rade aj z konania správcu konkurznej podstaty žalovaného v 1. rade, ktorý v prípade, že by vedel o existencii zmluvy zo dňa 12.1.1999, pohľadávku žalobcu by v konkurznom konaní neuznal. Z uvedeného teda nesporne vyplýva, že žalovaní v 2. rade a v 3. rade o uzavretí zmluvy nevedeli, a preto aj domnienky ďalších svedkov nemôžu byť ako dôkaz postačujúce.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (§ 10a ods. 2 O.s.p.) prejednal dovolanie podané v zákonom stanovenej lehote, obsahujúce náležitosti stanovené ustanovením § 241 ods. 1 O.s.p., ako prípustné podľa § 238 ods. 1 O.s.p. Predmetom dovolania je právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu, ktorým bolo zmenené prvostupňové rozhodnutie v tom zmysle, že okrem žalovaného v 4. rade boli na splnenie dlhu zaviazaní aj žalovaní v 1. rade, v 2. rade a v 3. rade.

Z doposiaľ vykonaného dokazovania je jednoznačné, že žalobca žalovanému v 1. rade úver poskytol, a že na tento úver bolo zriadené záložné právo k nehnuteľnostiam, ktoré boli vo vlastníctve žalovaných v 2. rade a v 3. rade. Výška uplatneného nároku po čiastočnom späťvzatí sporná nie je, takže táto otázka pre posúdenie dôvodnosti dovolania je bezpredmetná.

Jedinou základnou otázkou pre posúdenie dôvodnosti dovolania žalovaných v 2. rade a v 3. rade je, či odvolací správne rozhodol, keď na splnenie dlhu zaviazal aj žalovaných v 2. rade a v 3. rade titulom zriadeného záložného práva k nehnuteľnostiam, ktoré sú v ich vlastníctve.

Východiskovou otázkou pre posúdenie tejto skutočnosti je, či žalovaní v 2. rade a v 3. rade museli súhlasiť s prevzatím dlhu žalovaného v 1. rade žalovaným v 4. rade, keď majú tento dlh zabezpečovať, alebo zodpovedajú titulom zriadeného záložného práva k nehnuteľnostiam aj bez ich súhlasu s prevzatím dlhu. Podľa odvolacieho súdu na zabezpečenie záväzku zriadením záložného práva k nehnuteľnostiam v danom prípade je bezvýznamná okolnosť, či žalovaní v 2. rade a v 3. rade s prevzatím dlhu žalovaného v 1. rade žalovaným v 4. rade súhlasili alebo nesúhlasili, nakoľko k prevzatiu dlhu došlo podľa ustanovenia § 531 ods. 2 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého obsah súhlas záložných dlžníkov nie je potrebný. Pre posúdenie správnosti tohto právneho názoru je potrebné zaujať jednoznačné stanovisko, či zmluva o prevzatí dlhu zo dňa 12.1.1999 a 14.1.1999 bola uzavretá podľa § 531 ods. 2 Občianskeho zákonníka, alebo ako tvrdia žalovaní v 2. a v 3. rade podľa § 531 ods. 1 Občianskeho zákonníka.

Z ustanovenia § 531 ods. 1 Občianskeho zákonníka vyplýva, že kto sa dohodne s dlžníkom, že preberá jeho dlh, nastúpi ako dlžník na jeho miesto, ak na to veriteľ dá súhlas. Súhlas veriteľa možno dať buď pôvodnému dlžníkovi, alebo tomu, kto dlh prevzal.

Kto bez dohody s dlžníkom prevezme dlh zmluvou s veriteľom, stane sa dlžníkom popri pôvodnom dlžníkovi (§ 531 ods. 2 Občianskeho zákonníka).

Z úverovej zmluvy č. X. zo dňa 10.5.2004, z ktorej nezaplatenie úveru je predmetom tohto sporu, je zrejmé, že veriteľom bola S.s., a.s. a dlžníkom E., s.r.o., B. Zo zmluvy

o zriadení záložného práva k nehnuteľnostiam zo dňa 26.3.1993 je zrejmé, že žalovaný v 2. rade Ing. H. s manželkou, ako spoluvlastníci nehnuteľností, súhlasili so zriadením záložného práva na zabezpečenie pohľadávky vzniknutej z úverovej zmluvy č. X. zo dňa 10.5.1994. Zmluvou o prevzatí dlhu, označenej ako „Zmluva o prevzatí dlhu podľa § 531 ods. 2 Občianskeho zákonníka „ (list v spise 26), uzatvorenej medzi S.s., a.s. a E., s.r.o., označeným ako nový dlžník, z článku II. vyplýva, že dňom podpísania tejto zmluvy preberá v zmysle § 531 ods. 2 Občianskeho zákonníka tieto dlhy nový dlžník vo výške istiny obidvoch úverov, ako je uvedené v článku I. tejto zmluvy. Z citovaného textu zmluvy nie je sporné, že účastníci zmluvy, veriteľ a spoločnosť E., s.r.o., teda nie spoločnosť, ktorej úver bol poskytnutý, dohodli, že dňom podpísania tejto zmluvy nový dlžník preberá dlh podľa § 531 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Z dokladu, na ktorý sa odvoláva žalovaný v 2. rade a žalovaná v 3. rade, označeného ako zmluva o prevzatí dlhu (na liste č. 341) zo dňa 12.1.1999, je zrejmé, že žalovaný v 1. rade E., s.r.o., označený ako veriteľ a žalovaný v 4. rade E., s.r.o., označený ako dlžník, uzavreli zmluvu podľa § 531 ods. 1 Občianskeho zákonníka, v ktorej v článku II. dohodli, že dňom podpísania tejto zmluvy spoločnosť E., s.r.o. preberá za spoločnosť E., s.r.o. dlh uvedený v čl. I., vyplývajúci z úverovej zmluvy č. X. zo dňa 10.5.1994.

Na základe takto predložených dokladov Najvyšší súd Slovenskej republiky dospel k záveru, že k prevzatiu dlhu žalovaného v 1. rade žalovaným v 4. rade došlo podľa § 531 ods. 2 Občianskeho zákonníka, čo z obsahu zmluvy o prevzatí dlhu zo dňa 14.1.1999 jednoznačne vyplýva. Tento fakt nespochybňuje doklad založený v spise na čl. 341, označený ako zmluva o prevzatí dlhu, uzatvorená medzi žalovaným v 1. rade a žalovaným v 4. rade, nakoľko z takto uzatvorenej zmluvy, v ktorej je pôvodný dlžník označený ako veriteľ, i keď je zmluva označená ako zmluva o prevzatí dlhu podľa § 531 ods. 1 Občianskeho zákonníka, nie je zrejmé, že ide o zmluvu o prevzatí dlhu uzatvorenú podľa tohto ustanovenia bez splnenia predpokladu súhlasu veriteľa s takouto dohodou. Fakt, že v texte zmluvy uzavretej podľa § 531 ods. 2 Občianskeho zákonníka, dlžník je označený pojmom „nový dlžník“ neznamená, že ide podľa obsahu o zmluvu uzavretú podľa § 531 ods. 1 Občianskeho zákonníka.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (§ 10a ods. 2 O.s.p.) sa stotožnil s právnym záverom odvolacieho súdu, že v danom prípade došlo k prevzatiu dlhu podľa § 531 ods. 2

Občianskeho zákonníka, a teda nedošlo ku zmene záväzku žalovaného v 1. rade v obsahu, ani v subjekte dlžníka. Záväzok pôvodného dlžníka nezanikol, a preto nezaniklo ani zabezpečenie tejto pohľadávky zriadením záložného práva žalovaným v 2. rade a žalovanou v 3. rade nehnuteľnosťami, ktorých sú spoluvlastníkmi. Na prevzatie dlhu podľa § 531 ods. 2 Občianskeho zákonníka trvanie zabezpečenia záväzku nemá žiadny vplyv.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (§ 10a ods. 2 O.s.p.) na základe uvedeného dovolanie žalovaných v 2. rade a v 3. rade ako nedôvodné zamietol podľa § 243b ods. 1 O.s.p.

O trovách dovolacieho konania rozhodol tak, že žiadnemu z účastníkov, ktorí mali vo veci úspech, trovy dovolacieho konania nepriznal, nakoľko im žiadne trovy v dovolacom konaní nevznikli.

Poučenie : Proti tomuto rozsudku nie je prípustný žiadny opravný prostriedok.

V Bratislave dňa 31. júla 2008

JUDr. Jana Zemaníková, v. r.
predsedníčka senátu